

ling, der følges med en saa spændt Opmærksomhed ude over Landet som netop dette Lovforslag og ikke mindst Enkelthederne deri. Det drejer sig om 100 000 Personer nu. Af Mennesker her i Landet, som er over 60 Aar, nyder nu 34 pCt., godt og vel, Aldersstøtte, altsaa godt og vel hver 3die Person, som er fyldt 60 Aar, nyder Aldersstøtte. Og deler vi disse Personer i Mænd og Kvinder, er Forholdet det, at hver anden Kvinde i dette Land, der er fyldt 60 Aar, og hver fjerde Mand, der er over 60 Aar, nyder Aldersstøtte. De ser, hvilket overordentlig stort Antal det er blevet.

Dernæst viser det sig, at ikke blot Antallet af dem, der nyder Aldersstøtte, er gaaet overordentlig stærkt op i de senere Aar, men ogsaa Understøttelserne er gaaet saa stærkt op, at Gennemsnitsunderstøttelsen pr. Hovedperson nu i 1920—1921 var 750 Kr. De vil da se, at de Takster, vi foreslaar i vort Ændringsforslag til § 5, hvor vi altsaa beholder Ministerens højeste Takster, ingenlunde er uforholdsmæssig store. I denne meget interessante Redegørelse, som jeg vil bede ærede Medlemmer, der overhovedet interesserer sig, stærkt for Sagen, om at underkaste et omhyggeligt Studium, findes henimod Slutningen nogle Bemærkninger, netop paa Grundlag af, at der er saa mange, der nu nyder Aldersstøtte, at Støtten nu er blevet saa høj, som jeg her har nævnt, og at den er meget ulige fordelt ud over Landet i de forskellige Kommuner, navnlig i disse 3 Hovedgrupper: Hovedstaden, Købstæderne og det øvrige Land; for øvrigt vilde Uligheden træde meget stærkere frem, hvis man — hvad jeg allerede fremhævede ved første Behandling — havde delt Købstæderne i to Grupper, de større og de mindre; nu har man slaaet dem sammen, og derved er Forskellen blevet mere udjævnet. Men netop dette, at Understøttelsen falder saa ulige, peger, som Statistisk Departement, de Videnskabsmænd, de ganske objektive Statistikere, der har siddet og udarbejdet dette, gør opmærksom paa, paa Vanskelighederne ved Overgangen til en ny Ordning fra de nu gældende Regler om skønmæssig Fastsættelse af Understøttelsen. Netop ved at gennemgaa hele dette Materiale er man blevet fuldt klar over Vanskelighederne. Det fremgaar af denne Statistik, at Understøttelsens Beløb for Hovedstadens Venkommende kun for ganske faa Personer falder med saadanne Beløb som fra 200—800 Kr. Saa er der en Del flere Personer, der faar mellem 800 og 1 000 Kr., men de

allerfleste Understøttelser falder med Beløbet paa over 1 000 Kr. i Hovedstaden. I Købstæderne falder et ganske antageligt Antal mellem 800 og 1 000 Kr.; men ogsaa der falder et meget stort Antal Beløb efter de Trin, hvori disse Beløb er delt, med over 1 000 Kr. Men gaar vi saa til Landkommunerne, falder det største Antal Beløb paa Trin mellem 200—400 Kr., mellem 400—600 Kr. og mellem 600—800 Kr., men for de allerfærreste Personer er der Tale om Beløb over 1 000 Kr. Det hænger selvfølgelig noget sammen med, at det er billigere at leve paa Landet, men det hænger ogsaa i høj Grad sammen med, at man i Landkommunerne har stillet sig ganske anderledes karriert til Lovens Udførelse end Bykommunerne, navnlig de større, og jeg siger, at det vilde være traadt yderligere og skarperé frem, hvis man havde delt Købstæderne i 2 Klasser. Altsaa, siger Statistisk Departement, er der store Overgangsvanskeligheder, og vi har ved vore Ændringsforslag taget Hensyn dertil og sikkert gjort det paa den lempeligst mulige Maade ved denne 10 Aars Overgangsbestemmelse, der ikke i mindste Maade forrykker Lovforslagets Princip. Naar det er endeligt gennemført i Løbet af 10 Aar, saa skal vi være inde paa de faste Takster.

Den Kritik, jeg har set i et Venstreblad, gælder ikke vort Forslag. Hvis den overhovedet rammer, rammer den de Radikales Ændringsforslag, der jo gennemfører Minimaltakster med Ret til Suppleringsmen den gælder ikke vort Ændringsforslag. Vi har stillet os fuldt og helt og konsekvent paa Lovforslagets Princip. Vi vover at acceptere dette Princip helt og fuldt. Vi tager det Grundlag, den Ramme, Regeringen har skabt ved sit Lovforslag. Vi tager visse Mangler med, Mangler, som jeg tillod mig at pege paa ved første Behandling — vi mente bl. a., at visse Ting kunde være gjort mere oversigtlige — men vi tager dette Grundlag alligevel for at skabe os den taktisk-politiske Fordel og dermed aabne Mulighed for Gennemførelsen af vore Ændringsforslag, om ikke nu, saa ad Aare, fordi det er selve Regeringsforslagets Princip, vi har accepteret fuldt ud. Men vi former det saadan i Enkelthederne, at det ikke kommer til at gaa ud over dem, der nu nyder Alderdomsunderstøttelse, saaledes som jeg har omtalt. Det var det tredje Formaal med vore Ændringsforslag.

Det fjerde Formaal er, at vi gennemfører et Princip, som f. Eks. Landstingsmand Steincke har gjort sig stærkt til Talsmand for i sit store Værk om en Reform